

[Beriau]

Selve forslaget må jeg indrømme at jeg ikke er supervarm på, sådan som det er formuleret. I bemærkningerne konkluderer man, at det er arbejdsgiverne, der har ret til at lede og fordele arbejdet i Danmark. Det skyldes jo hovedaftalens bestemmelser, og vi hører til blandt dem, der ikke synes om, at Folketinget blander sig i de overenskomster og aftaler, der indgås på arbejdsmarkedet. Det skal ikke opfattes på den måde, som De Konservative har fremlagt det, for De Konservatives holdning til sagen skifter jo som vinden, og når det passer dem, griber de ind i de kollektive overenskomster. I det hele taget må De Konservatives indlæg i denne debat betragtes som hyklerisk ud over enhver grænse.

Men selvfølgelig bør der være tryghed i ansættelsen, men vi synes, det havde været klogere, om man havde fremsat forslag til ændring af f.eks. aktieselskabsloven på en sådan måde, at man havde fået indført en bestemmelse om, at de ansatte udgjorde en større og eventuelt mere bestemmende del af aktieselskabsbestyrelserne, idet man så ikke skulle gribe ind over de kollektive overenskomster, men på den måde havde sikret, at der i bestyrelserne kunne blive truffet nogle andre beslutninger.

Men forslaget virker ganske rimeligt gennemarbejdet. Vi har som bekendt ikke adgang til udvalgene, men vil på anden måde forsøge at følge diskussionen og den videre bearbejdning af dette forslag.

Et par enkelte ting vil jeg dog gerne påpege. Løn i opsigelsesperioden bør efter vores opfattelse gives som rene erstatninger, således at den, det går ud over, kan betragte sin erstatning som noget sådant og selvfølgelig samtidig være i stand til at hæve vedtægtsmæssig arbejdsløshedsunderstøttelse i perioden.

Det spørgsmål, der vil blive det afgørende i denne sag, er imidlertid indførelsen af voldgiftsavgørelser, som efter vores opfattelse er en dødsensfarlig måde at bevæge sig ind på dette område på. Jeg vil gerne sige til fru Lilli Gyldenkilde, at det er utopi at forestille sig, der skulle kunne opnås enighed mellem parterne, og det vil derfor blive rene voldgiftskendelser, der er afgørende, og med det kendskab, som både SF og vi har til faglige voldgifter, er det vores opfattelse, at man i langt større udstrækning vil se, at voldgiftskendelser går de ansatte imod og falder ud til fordel for arbejdsgiverne.

Der er jo i masser af situationer faldet voldgiftskendelser i overenskomstområdet, hvoraf det helt klart fremgår, at man ikke må afskedige folk, og at man er tvunget til at genansætte disse mennesker, men hvor voldgiftsdommerne, disse forkalkede mennesker, alligevel er kommet til den konklusion, at det nok ikke vil være særlig hensigtsmæssigt at genansætte de pågældende eller tilbagekalde opsigelserne. Så jeg mener ikke, det er en farbar vej med voldgift, sådan som voldgiftsretter fungerer i dag. Det skulle kun være, hvis man ændrede på voldgiftsbetingelserne, således at fortolkningsfordelen tilhører arbejdstagerne og ikke, som den gør nu, arbejdsgiverne. Så ville der være en mulighed, og det princip er jo også gennemført i Sverige, uden at der er tale om den rene bolsjevisme i den sammenhæng.

Leif Hermann (SF):

Fru Lilli Gyldenkilde nævnte, at jeg havde et eksempel på det, som jeg tror vist hr. Glistrup kaldte dødssejlere i dansk erhvervsliv, som Socialistisk Folkeparti vil bevare. Den dødssejler i dansk erhvervsliv, som eksemplet drejer sig om, er ølbryggeriet Odin i Viborg. Det er en dødssejler med forrentning af egenkapitalen over gennemsnittet. Det er en dødssejler med et årligt overskud på 2,3 mio. kr. Det er beklageligvis også en dødssejler, der ejes af bryggeriet Faxe, som har behov for et betydeligt kapitaltilskud for tiden, åbenbart. Så derfor træffer man en beslutning om lukning af virksomheden. Der er ganske vist foretaget betydelige investeringer i 1985 og i 1986 for at få virksomheden til at fungere, som den skal. Man har en medarbejderstab, der har været meget, meget længe på virksomheden og er indarbejdet med alle rutiner, og det er altså lykkedes Faxe at få lukket denne virksomhed, men så hurtigt og så kraftigt i strid med de regler, der gælder for den slags ting, at der blev problemer.

Man må egentlig spørge sig selv om, hvad meningen er med at sige, at Socialistisk Folkeparti bare vil have, at det er dødssejlerne i dansk erhvervsliv, der skal bevares, når det er således, at det med at redde arbejdspladser inden for andre steder af koncernen, jeg tror, det var hr. Bjørn Elmquist, der brugte det udtryk, kan betyde – det er selvfølgelig også argumentet for Faxe udadtil i det mindste – at man lukker virksomheder, der er overskudsgivende, og